

Tập thơ Đỗ Trung Quân

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Anh Có Còn Chút Trí Nhớ Nào Không

Có quá nhiều thứ phải ngoái nhìn
Bao giờ thì chúng ta thanh thản?
Có quá nhiều thứ phải sai cổ gãi đầu
Phải cố nhớ
Phải ca hát
Cái đầu – chúng ta ai cũng có vấn đề em ạ

Phía trước là bầu trời – cái tựa phim nghe kêu ra phết
Nhưng ta cứ phải ngoái nhìn
Cứ phải nhắc nhau một ngày nào đó
Cứ phải nhắc nhau một người nào đó
Kỷ niệm này
Truyền thống nọ
Hiến chương kia...
Chúng ta ai nấy đầu mắc bệnh:
Chúng ta cứ tưởng mình tỉnh táo
Anh có còn chút trí nhớ nào không?

Chúng ta đi ngược thì nhanh
Đi bình thường thì chậm
Phía trước là bầu trời
Phía trước là tương lai
Đơn giản thế thôi
Nhưng chúng ta phải ngoái nhìn lại
Để khỏi bị thổi còi
Chúng ta mất trí nhớ
Chúng ta kém tưởng tượng
Chúng ta không còn khát vọng
Chỉ toàn hoài vọng
Sống hão huyền
Anh có còn chút trí nhớ nào không?

Bài Học Đầu Cho Con

Quê hương là gì hả mẹ
Mà cô giáo dạy hãy yêu?
Quê hương là gì hả mẹ
Ai đi xa cũng nhớ nhiều?

Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày
Quê hương là đường đi học
Con về rợp bướm vàng bay

Quê hương là con diều biếc
Tuổi thơ con thả trên đồng
Quê hương là con đò nhỏ
Êm đềm khua nước ven sông

Quê hương là cầu tre nhỏ
Mẹ về nón lá nghiêng che
Là hương hoa đồng cỏ nội
Bay trong giấc ngủ đêm hè

Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài thềm
Tiếng ếch râm ran bờ ruộng
Con nằm nghe giữa mưa đêm

Quê hương là bàn tay mẹ
Dịu dàng hái lá mồng tơi
Bát canh ngọt ngào tỏa khói
Sau chiều tan học mưa rơi

Quê hương là vàng hoa bí
Là hồng tím giậu mồng tơi
Là đỏ đôi bờ dâm bụt
Màu hoa sen trắng tinh khôi

Quê hương mỗi người đều có
Vừa khi mở mắt chào đời
Quê hương là dòng sữa mẹ
Thơm thơm giọt xuống bên nôi

Quê hương mỗi người chỉ một
Như là chỉ một mẹ thôi

Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi thành người.

Bài Thơ Về Đôi Lúa

"Nơi nào có em, nơi ấy là thiên đường!" - Mark Twain

Nếu như đêm nay anh ngồi gác một mình
Chỉ riêng anh và những vì sao còn thức
Anh sẽ chọn một vì sao đẹp nhất
Để bảo rằng - đấy chính là em
Nếu trưa nào anh qua một khoảng đường êm
Chỉ có nắng và chân mình đạp lá
Trời thành phố khép hàng mi êm ả
Anh đi cùng chiếc bóng của mình
Anh sẽ chọn một bóng râm dịu mát
Để bảo rằng - đấy chính là em
Nếu khuya nào anh vào xưởng ca đêm
Giờ ngon giấc của em trong giấc ngủ
Anh sẽ gọi hương ngọc lan đầu phố
Theo dọc đường và bảo - đấy là em
Ở nơi nào mà anh chẳng có em
Có cả lúc một mình đi xuống phố
Đi theo anh chỉ lá me và gió
Thì lá me và gió chính là em
Anh nghiêng mình cảm tạ Mark Twain
Đã phát biểu tuyệt vời về đôi lúa
Đã cho anh những thiên đường mở cửa
Khắp mọi nơi trong cuộc sống của mình
Ở nơi nào mà anh chẳng có em
Có khi ngủ nữa là khi anh thức
Anh đưa tay là chạm vào hạnh phúc
Trái táo hồng treo giữa những cành êm
Em là ban mai, là chiều vắng, là đêm...

Biển, Núi, Em Và Sóng

Xin cảm ơn những con đường ven biển
Cho rất nhiều đôi lứa dẫn nhau đi
Cảm ơn sóng nói thay lời dào dạt
Hàng thùy dương nói hộ tiếng thầm thì

Anh như núi đứng suốt đời ngóng biển
Một tình yêu vươn chạm tới đỉnh trời
Em là sóng nhưng xin đừng như sóng
Đã xô vào xin chớ ngược ra khơi

Anh như núi đứng nghìn năm chung thủy
Không ngẩng đầu dù chạm tới mây bay
Yêu biển vỗ dưới chân mình dào dạt
Dẫu đôi khi vì sóng núi hao gầy...

Cảm ơn em dịu dàng đi bên cạnh
Biển ngoài kia xanh quá nói chi nhiều
Núi gần quá – sóng và em gần quá
Anh đủ lời để tỏ một tình yêu

Blues

Buổi chiều đi uể oải
Như một điệu blues buồn
Những buổi chiều ngơ ngác
Nắng trên phố mênh mông
Vàng lên một ngọn khói
Người đàn ông mắt buồn
Đong đưa trên ghế dựa
Hoa tím lại tím hơn
Những hoàng hôn ngoài cửa
Người đàn ông mắt buồn
Một hôm không trở nữa
Những buổi chiều ngồi im
Lá rụng đầy hai vai
Lá rụng trên tóc dài
Ngày đi qua lặng lẽ
Một điệu blues buồn quá
Đâu đó ở trong hồn
Người đàn ông mắt buồn
Ngủ thiêu hay là chết
Hoa tím đã tím hơn
Từ buổi chiều ly biệt

Chiều Đại Nội

Huế cuối năm 1989

Ngựa xe nào khuất nẻo
Thành xưa loang bóng chiều
Hồn ai trong lá rụng
Dấu hài mờ sân rêu
Lòng ta như thành quách
Nhớ một nàng ái phi
Giật mình nghe... áo động
Nắng rớt trên hoa quì
Ta tìm vườn ngự uyển
Cỏ hoang che dấu rồi
Tiếng chim chiều đại nội
Tụng xuống chiều mờ côi
Lòng ta như sương khói
Đậu vào tường đá rêu
Dấu thời gian im ngủ
Dấu thời gian tịch liêu
Chiều cuối năm chớm lạnh
Vàng phai nhuộm mái hiên
Ai mộng làm quan trạng
Ngựa qua vườn ngự Viên?
Giật mình nghe gió động
Nón bài thơ... qua thêm...

Chút Tình Đầu

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng
Em chở mùa hè của tôi đi đâu?
Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi
Mười tám
Thuở chẳng ai hay thâm lặng - mối tình đầu

Mối tình đầu của tôi có gì?
Chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp
Là áo người trắng cả giấc ngủ mê
Là bài thơ cứ còn hoài trong cặp
Giữa giờ chơi mang đến lại mang về

Mối tình đầu của tôi là anh chàng tội nghiệp
Mùa hạ leo cổng trường khắc nỗi nhớ lên cây
Người con gái mùa sau biết có còn gặp lại
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay...

Mối tình đầu của tôi có gì?
Chỉ một cây đàn nhỏ
Rất vu vơ nhờ bài hát nói giùm
Ai cũng hiểu - Chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngọng ngịu mãi...
Thành tâm

Những chiếc giỏ xe trưa nay chở đầy hoa phượng
Em hái mùa hè trên cây
Chở kỷ niệm về nhà
Em chở mùa hè đi qua, còn tôi đứng lại
Nhớ ngẩn người tà áo lụa nào xa.

Chuyện Kể Của Một Gã Lang Thang

Đây là một ngày nào đó của một năm nào đó
Người đàn ông trở thành kẻ không nhà
Tự nguyện
Dù hẳn có cửa nhà
Hắn là thi sĩ gốc nghệch
Quen nói
Trăng là trăng
Mây là mây
Gió là gió
Không thể là gì khác
Hắn không biết đánh bạc
Ngôi nhà tự bao giờ trở thành nơi cờ bạc bịp
Thế là hẳn vui vẻ ra đi

Đây là một ngày nào đó của một năm nào đó
Thế kỷ gần hết
Còn hẳn gần chết
Hắn vẫn thản nhiên nói: ai mà không đi đời
Nhưng cờ bạc bịp thì ta xin thôi
Đã quá đủ trong ngôi nhà này
Lửa
Mồ hôi
Máu
Chia lia
Đói khổ
Chòi lá dựng xong thì bão tố
Lửa âm ỉ trong xương dưới những mộ phần
Biển rã mục đêm xuống tàu định mệnh
Sum họp nơi này
Nơi kia ly tan
Ngôi nhà ấy như phạm lời bùa chú
Nên mồ hôi sôi vầng trán cha già
Nên trẻ thơ ra đời trong lửa đạn
Lung mẹ như vòm trời úp trọn phong ba
Ngôi nhà ấy như khoảnh vườn hoang dại
Cây đau thương không hạt cũng đâm chồi
Hạt nghi kỵ không gieo mà đậu quả
Những dấu chân trôi góe bể chân trời

Đấy là ngày nào đó của một năm nào đó
Người đàn ông làm một kẻ không nhà
Lầm lủi gập mình trên sỏi đá
Bới tìm trong định mệnh
Một chồi hoa

Chuyện Ngày Thường

Những ngày ồm trong căn phòng hẹp
Anh mơ những chiều vàng
Hoa dầu thả cơn mưa chong chóng
Con đường dài áo lụa thên thang...
Anh nằm nhớ tiếng chân quen
Gỗ nhịp ngoài thềm vội vã
Tan tâm em về như làn gió
Dìu anh ra cửa đón mặt trời
Những chiều nằm trong cơn sốt khô môi
Anh thêm lời hỏi thăm của một người bạn
Một câu nói đùa - một lời trêu chọc
Rất đổi thân tình
Và...
Như trong truyện cổ tích - kẻ hiền... sẽ gặp lành
Anh mở mắt - hoa dầu rơi trước cửa
Anh tỉnh giấc - em về như ngọn gió
Tiếng máy xe quen thuộc đến... già.t mình
Ông bạn già nheo mắt đứng cạnh bên.
Đôi khi
Anh cũng phải cảm ơn cơn nóng lạnh không rõ tên
Bắt anh trùm chăn dăm ba bữa
Bắt đôi chân nằm mơ ngoài cửa
Nhớ những ngày mạnh khỏe xuống phố với mọi người
Để nhận ra cuộc đời
Hết như là cổ tích
Ước niềm vui - khi mở bừng con mắt
Tất cả đều có cạnh bên
Bạn - người yêu - hoa và nắng êm đềm...

Cỏ Hoa Cần Gặp

Có thể chấm dứt được rồi những nụ cười giấu cợt
Rằng những ai nói về cỏ hoa là những kẻ
không chạm hai chân trên mặt đất này
Anh vẫn đến thăm em bằng bước chân có thật
Vẫn không quên chòm hoa cúc cầm tay.

Anh không dừng dung trước hạt gạo khó khăn ngày hai bữa
Anh không quên những vất vả đời thường
Anh biết rõ những giọt nước mắt em đôi khi thành chất độc
Nhỏ xuống lòng mình loang lổ vết thương

Nhưng anh vẫn cần nói cùng em về hoa cỏ
Về những vòm me không ai có thể đốn mất của mình
Về những chiếc chuông bỏ câu màu hồng trên mái ngói
Về tím đỏ ráng chiều,
Về vạt nắng bình minh...

Dấu hoa đã từ lâu không có mặt trên những bàn ăn đạm bạc.
Dấu bóng mát vòm me chưa che tròn lưng
những đứa trẻ con lượm rác ven đường.
Dấu đã xuất hiện quá nhiều kẻ vác súng săn
tìm bầy chim thành phố.

Và có người lạnh nhạt nhìn nhau nhân danh áo cơm
Thì những kẻ mơ mộng còn rất cần đấy chứ

Anh sợ vật giá leo thang nhưng cũng lo vàng trắng
không mọc nữa đêm rằm

Hay sợ trắng đã mọc rồi mà đầu anh vẫn cúi
Bởi trái tim mình đã thành đá tảng rêu phong

Nên anh vẫn muốn nói cùng em về hoa cỏ
Ta xanh xao - nhưng hãy rất con người
Ta phần nộ - nhưng chớ thành trái độc
Ai vấp ngã ven đường, không một giọt lệ rơi
Không một giọt lệ rơi vì mắt nhìn ráo hoảnh
Vì mắt đã lạnh tanh những dung tục đời thường
Nên anh cứ muốn nói hoài về hoa cỏ
Để còn biết gạt mình khi chạm một làn hương

Cỏ Hồng

Ta đi qua thời cỏ hồng
Cỏ đã héo đời xanh đã úa
Dấu chân cũ lẩn nơi nào trong cỏ
Khi ta về hoa hoang dại mọc lên
Con đồi dài - như em còn ngoan
Lòng ta rụng trái thông khô thoáng thốt
Ta qua dốc phía hoàng hôn tím ngắt
Cỏ hồng xưa đổi sắc dưới chân mình
Và ta buồn như mây trắng mông mênh
Soi bóng suối - chú bé xưa ngồi khóc
Công chúa nhỏ mang chùm hoa đi mất
Tóc hiền ngoan theo gió lên trời
Rồi chiều qua - ai ngồi cạnh bên đời
Đôi chân nhỏ như chút tình khép nép
Và cuối dốc một người mơ được chết
Ngọn cỏ hồn thơ ấu ngậm trên môi
Buồn ta bay thành bướm trắng lên đồi.

Có Một Bài Thơ Không Bướm Bướm

Không thể nói khác hơn rằng hôm nay - buổi sáng rất buồn.

Anh mất nửa giờ ở ngã tư quen thuộc,

Chỉ vì một gã đụng người rồi bỏ chạy luôn...

Gã đụng người chạy luôn còn anh đứng lại.

Rồi một "người anh em" đến làm chúng lập lờ.

Anh mất nửa giờ và mất luôn... nửa phần lương tháng

- Hỏi em có thấy buồn không?

Hỏi em có thấy buồn không rằng chiều nay

Anh đã có lần dừng trước người con gái hồng xe

Rất lịch sự xin được làm anh chàng hào hiệp

Người con gái giật mình với cái nhìn nghi hoặc

Rồi bỏ mặc anh chàng cụt hứng đứng ngẩn ngơ

Có những lúc lòng buồn anh tự hỏi

Liệu lòng tin có cần chứng minh thư?

Ví dụ như em lỡ độ đường và anh dừng xe lại

Em có... mà thôi!...

Anh đã có những ngày buồn như thế

Trang thơ viết ra không có nổi chú bướm vàng

Nhưng anh vẫn tin một hôm nào xuống phố

Còn gặp những lòng người hóa bướm bay sang...

Có Một Chiều Tháng Năm

"Thầy có nhớ con không...?"

Tôi giật mình nhận ra người đàn ông áo quần nhếch nhác

Người đàn ông gầy gò ngồi sau tủ thuốc ven đường

"Thầy còn nhớ con không...?"

Câu lặp lại rụt rè rơi vào im lặng

Hoa phượng tháng Năm rơi đây vĩa hè

Rụng xuống trên vai người thầy học cũ

"không... xin lỗi... ông làm..."

Tôi chưa từng dạy học

Xin thối lại ông tiền thuốc...

... cảm ơn..."

Cuộc sống cho ta nhiều quên, nhớ, vui, buồn

Thầy học cũ mười năm không làm được

Thầy học cũ ngồi kia giấu mình sau tủ thuốc

Giấu mình sau hoa phượng rụng buồn tênh

Con biết nói gì hơn

Đứa học trò tôn sư

Người thầy cũ lại chối từ kỷ niệm

Chối từ những bài giảng dạy cho người đứng thẳng

Biết yêu anh em - đất nước - xóm giềng

Đứa học trò vào đời với trăm nghìn giống bão

Bài học ngày xưa vẫn nhớ mãi không quên

Bên hè phố im lìm

Vành nón sụp che mắt nhìn mỗi mệ

Câu phủ nhận phải vì câu áo rách

Trước đứa học trò quần áo bảnh bao?

Tôi ngần ngại đi giữa phố xá ồn ào

Những đứa trẻ con tan trường đuổi nhau trên phố

Mười năm nữa đứa nào trong số đó

Sẽ gặp thầy mình như tôi gặp hôm nay?

1987

Có Một Ngày Trong Ngăn Sách Cũ

Có một chiều như thế trong đời
Trên vai tôi nàng khóc
Có một chiều mưa của khắp thế gian
Lặng trong một giọt nước mắt
Có một chiều như thế trong đời
Muối của mọi đại dương
Trên lưỡi tôi
Khô đắng

Có một chiều như thế
Mọi màu tím của hoàng hôn
Tím như không thể tím hơn được nữa
Run rẩy
Chùm hoa nhỏ
Tay nàng

Có một ngày cộng tất cả ly tan
Thành lặng im thẳng thốt
Có một chiều trong ngăn sách cũ
Tình cờ
Còn nguyên vẹn một điều gì
Đã mất

Đã Không Còn Một Điều Bí Mật

1. Những gã đồng nghiệp thò đầu qua cửa sổ hét toáng:

- Bác ơi! Mang hẩn về nhà cho bú tí đi!

Khi ấy tôi đã ba mươi tám tuổi một vợ, một con trai

Khi ấy người đọc gọi tôi bằng danh xưng: nhà thơ!

Mẹ tôi mất vài năm sau đó.

2. Khi mẹ tôi cấp nón rụt rè

Bước vào trong sân guốc mòn, áo vải

Reception báo tin: có bà cụ đến tìm!

Khi ấy tôi đã bốn mươi tuổi đang rất nổi tiếng

Những gã đồng nghiệp vẫn đồng loạt hét toáng:

- Bác ơi! Mang hẩn về nhà cho bú tí đi!

Mẹ tôi mất một năm sau đó.

3. Chẳng ai biết vì sao bà cụ ấy

Thường xuyên cấp nón đi tìm

Thằng con đã tóc râu chóm bạc

Đơn giản lắm!

Đêm qua nghe ai bảo tôi say xỉn không về nhà

Đêm qua trời Sài Gòn trở gió...

Người mẹ ấy hôm sau run rẩy đi tìm

Rụt rè hỏi nhỏ:

- Con có bị ốm không?

Mẹ già rồi lẫn thẩn

Đừng mắng mẹ nghe con...

4. Thú thật ngày xưa...

Tôi gắt mẹ một lần.

Hoa Và Đất

Khi con ra đời
Cha gọi con là nụ hoa
Cha gọi con là ngọn gió
Cha gọi con là mặt trời
Cha gọi con bằng tất cả
Những từ ngữ đẹp nhất trên đời
Những buổi mai
Cha vẫn đạp xe đi làm
Cha kể chuyện con trong quán cà-phê
Buổi chiều đi làm về
Cha vẫn làm công việc thường ngày trên bàn viết
Và vẫn lén hôn con
Dù biết rằng râu ria sẽ làm giật mình - con khóc
Con là một diệu kỳ
Cha gọi con là nụ hoa
Là mặt trời - là ngọn gió
Khi rảnh rỗi cha vẫn giành phần giặt tã
Đẩy nôi cho con yên giấc trưa hè
Dù vì con, cha có hơi già
Soi gương thấy râu mọc bất ngờ như cỏ
Không sao
Cha vẫn gọi con là ngọn gió
Là ánh sáng, là bầu trời
Con là tất cả trên đời
Là tất cả.
Khi ấy
Phía sau vùng sáng của con là bóng mẹ
Rất âm thầm
Mẹ không làm thơ không viết văn
Nên chỉ gọi con bằng con của mẹ.
Đôi mắt mẹ thâm quầng thiếu ngủ
Bao nhiêu đêm con khó nhọc trong người
Mẹ gầy đi, mẹ nhỏ nhoi
Đi đứng, vào ra như chiếc bóng
Để dành cho cha niềm hạnh phúc
Cho cha chạy nhảy trong nhà
Cho cha đích thực được làm cha

Mẹ tiêu hao quá nhiều sinh lực
Cha chỉ thức vài hôm
Mẹ có mấy khi được ngủ
Nằm xuống, ngồi lên đêm hóa thành ngày
Dòng sữa dành cho con
Mẹ nổi gân tay
Đã có bài thơ nào cho mẹ của con đây
Cha không nhớ ra một điều đơn giản nhất
Nụ hoa nào có thể ra đời
Thiếu sự cuu mang của đất.

Huế 1998

Chỗ nào cho bình yên
Thôi ta ngồi với cỏ
Ghế đời chông chênh quá
Chỗ nào cho bình yên?
Ngồi mỗi ta cứ nằm
Mây bay tự nghìn năm
Cuộc đời âm ỉ quá
Ngủ được thì ngủ đi
Nghe được thì nghe đi
Trong lặng im lá cỏ
Giật mình ai điều gì
Cỏ ung dung trên đá
Thành quách cũ hao mòn
Chỉ tiếng chim bình thản
An trong cảnh nhàn non

Huệ

Mãi đến mười năm anh mới nhận ra mình đã mất
Ngôi nhà có khung cửa tối
Và ngã tư mưa bay mù trời những chiều về muộn
Em ướt như con chim sẻ lông xù
Lạnh run, cuống quýt nhấn chuông gọi cửa

Mãi đến mười năm tất cả những câu chuyện khôi hài ở đó
(Nhiều bằng vô số mẫu vụn thuốc lá vất trên thềm)
Mới thật sự hiện ra gương mặt phiến muộn
Của một tình yêu muộn như này kịp hết
Và ban mai chưa bắt đầu

Mãi đến mười năm anh đi qua bao nhiêu đường phố
(Sài Gòn nhỏ bằng bàn tay)
Anh mới tin đại dương có thật
Đường chim bay có thật
Trừ nước mắt tầm tã trên vai anh ngày ấy
Không thật chút nào

Phải mất đến mười năm anh mới biết
Một nụ hôn để làm sao
Mà không thể

Mất đến mười năm anh mới thật sự tin rằng
Ta có một tình yêu như hoa huệ
Trắng tận khi
Úa tàn

Không Đề 1

Tôi là con chim nhỏ
Một hôm đến giữa cuộc đời
Hót chơi dăm ba tiếng
Mặt đất
Nếu đây đá sỏi
Tiếng hót xin làm những hạt mầm
Mong cây xanh mọc trên sỏi đá
Nếu sớm mai nào
Em gặp nụ hồng trong vườn bất chợt
Đất là chút quà bé mọn
Tôi mang tặng mọi người
Tôi là con chim nhỏ
Đến giữa cuộc đời
Hót chơi...
Đừng kiếm tìm nếu hôm nào em không gặp
Đừng kiếm tìm
Và đừng thối mác
Tôi đã bay đi
Những nụ hồng để lại
Nếu còn nhớ đến cánh chim
Xin em hãy chăm chỉ vun trồng chút quà bé mọn
Và khi vui vẻ
Hãy kể cho mọi người nghe như kể chuyện ngày xưa
Rằng : "ngày xưa... xa lắm... lâu rồi...
Có một con chim nhỏ
Đến giữa cuộc đời
Hót

Không Đề 5

Tôi không có bi kịch
Cho đến một ngày
Tôi tẩy xoá những tì vết
Tôi có một cuộc đời trắng
Trắng tinh như tấm khăn xô
Phủ xuống sự thật
Bi kịch không phải lúc nào cũng
Màu đen
9/1998

Không Đề

Tôi là con chim nhỏ
Một hôm đến giữa cuộc đời
Hót chơi dăm ba tiếng
Mặt đất
Nếu đây đá sỏi
Tiếng hót xin làm những hạt mầm
Mong cây xanh mọc trên sỏi đá
Nếu sớm mai nào
Em gặp nụ hồng trong vườn bất chợt
Đấy là chút quà bé mọn
Tôi mang tặng mọi người
Tôi là con chim nhỏ
Đến giữa cuộc đời
Hót chơi...
Đừng kiếm tìm nếu hôm nào em không gặp
Đừng kiếm tìm
Và đừng thắc mắc
Tôi đã bay đi
Những nụ hồng để lại
Nếu còn nhớ đến cánh chim
Xin em hãy chăm chỉ vun trồng chút quà bé mọn
Và khi vui vẻ
Hãy kể cho mọi người nghe như kể chuyện ngày xưa
Rằng: "ngày xưa... xa lắm... lâu rồi...
Có một con chim nhỏ
Đến giữa cuộc đời
Hót

Không Phải Tư Trời, Không Phải Sương Mai

Mong manh nhất không phải là tư trời
Không phải nụ hồng
Không phải sương mai
Không phải là cơn mơ vừa chập chờn đã thức
Anh đã biết một điều mong manh nhất
Là tình yêu
Là tình yêu đấy em!

Tình yêu,
Vừa buổi sáng nắng lên,
Đã u ám cơn mưa chiều dữ dội
Ta vừa chạy tìm nhau...
Em vừa ập vào anh...
... Như cơn giông ập tới
Đã như sóng xô bờ, sóng lại ngược ra khơi.

Không phải đâu em – không phải tư trời
Không phải mây hoàng hôn
Chợt hồng ... chợt tím ...
Ta cầm tình yêu như đứa trẻ cầm chiếc cốc pha lê
Khẽ vụng dại là... thế thôi ... tan biến

Anh cầu mong – không phải bây giờ
Mà khi tóc đã hoa râm
Khi mái đầu đã bạc
Khi ta đã đi qua những giông – bão – biển – bờ
Còn thấy tựa bên vai mình
Một tình yêu không thất lạc...

Khúc Mưa

Tháng sáu, mưa...

Giá trời đừng mưa

Anh đừng nhớ!

Trời không mưa và anh không nhớ

Anh còn biết làm gì?

Em như hạt mưa

Trên phố xưa

Nuôi kỷ niệm bám hoài trí nhớ

Kỷ niệm như rêu

Giẫm vào anh trượt ngã

Tình xưa xa lắm rồi!

Giá trời đừng mưa

Anh chẳng cần xuống phố

Hoa cúc vàng nhà ai

Thả từng chùm

Hoài nhớ

Áo em vàng.

Tháng sáu trời buồn,

Lũ chim sẻ hiên nhà đi mất

Như em...

Như em...

Khúc Tháng Ba

Hoa điệp vàng tháng ba
Những phố mùa mưa xa
Một tên người vừa nhớ
Một tên người vừa quên....
Những phố dài anh đi
Mái nhà lên rêu xám
Chút tình nào phơi mưa
Em không là rêu bám
Hoa điệp vàng tháng ba
Những phố mùa mưa xa
Một tên người ở lại
Suốt một đời riêng ta
Những đám đông vắng em
Là nỗi buồn anh đấy
Những bậc cầu thang quen
Căn phòng quen - ghế trống
Hoa hồng và bánh kem
Chút tuổi thơ ảo mộng
Hoa điệp vàng tháng ba
Mùa hạ dài đi qua
Khói trời hong mái tóc
Chút buồn nào trong hoa...

Màu Tết

Chuyến xe cuối cùng đã ra đi
Ngoài phố lá me rắc cốm
Chàng áo xanh Tư Mã không quê nhà
Chưa gió rét mà linh hồn đau ốm
Giàn thiên lý nở quên...
Giàn thiên lý rụng quên...
Chẳng nhuộm áo chàng như năm trước
Chàng Tư Mã áo xanh nát nhàu
Chàng nằm ốm trong màu hoa đào
Chuyến xe cuối cùng đã ra đi
Những quê nhà ai đang gặm lại
Chiều cuối năm một người ngồi chơi
Hát lên màu khói nhớ
Từ vết thương chàng
Nở lặng lẽ nụ hoa đào nhỏ nhỏ
Nở rất khế một màu Tết đỏ.

Mây Mùa Thu

Một hôm áo trắng về lại phố
Trời vẫn trong veo, má vẫn hồng
Có nàng cắn tóc bâng khuâng hỏi
Có gặp người quen năm ngoái không?
Một hôm áo trắng về lại phố
Tháng chín mây mùa thu ghé thăm
Có chàng chùi kiếng bâng khuâng hỏi
Có gặp cô nàng năm ngoái không?
Một hôm áo trắng như mây trắng
Giống hệt mây hôm ấy ngày xưa
Có chàng hai lần hai mươi tuổi
Chép miệng nao nao nhớ gió mùa...

Me

Con sẽ không đợi một ngày kia
Khi mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ?
Con hốt hoảng trước thời gian khắc nghiệt
Chạy điên cuồng qua tuổi mẹ già nua
Mỗi ngày qua con lại thấy bơ vơ
Ai níu nổi thời gian?
Ai níu nổi?
Con mỗi ngày một lớn lên
Mẹ mỗi ngày thêm già cỗi
Cuộc hành trình thâm lặng phía hoàng hôn.

Con sẽ không đợi một ngày kia
Có người cài cho con lên áo một bông hồng
Mới thảng thốt nhận ra mình mất mẹ
Mỗi ngày đi qua đang cài cho con một bông hồng
Hoa đẹp đấy - có sao lòng hoảng sợ?
Ta ra đi mười năm xa vòng tay của mẹ
Sống tự do như một cánh chim bằng
Ta làm thơ cho đời và biết bao người con gái
Có bao giờ thơ cho mẹ ta không?
Những bài thơ chất ngập tâm hồn
Đau khổ - chia lìa - buồn vui - hạnh phúc
Có những bàn chân đã giẫm xuống trái tim ta độc ác
Mà vẫn cứ đêm về thao thức làm thơ
Ta quên mất thêm xưa dáng mẹ ngồi chờ
Giọt nước mắt già nua không ứa nổi
Ta mê mãi trên bàn chân rong ruổi
Mắt mẹ già thâm lặng dờn sau lưng
Khi gai đời đâm ứa máu bàn chân
Mấy kẻ đi qua
Mấy người dừng lại?
Sao mẹ già ở cách xa đến vậy
Trái tim âu lo đã giục già đi tìm
Ta vẫn vô tình
Ta vẫn thản nhiên?
Hôm nay...

Anh đã bao lần dừng lại trên phố quen
Ngã nón đứng chào xe tang qua phố
Ai mất mẹ?
Sao lòng anh hoảng sợ
Tiếng khóc kia bao lâu nữa
Của mình?

Bài thơ này xin thắp một bình minh
Trên đời mẹ bao năm rồi tăm tối
Bài thơ như một nụ hồng
Con cài sẵn cho tháng ngày
Sẽ tới!

Một Chút Hương Thời Gian

Con gió mùa xưa về gõ cửa
Cho lòng ta nhớ Tết thế này
Em đến mà sao trời nóng quá
Đâu còn một chút mưa xuân bay?
Em đến cùng ta xin ngồi lại
Treo một cành lan trong lặng im
Nhịp guốc nào quen xin gõ nhẹ
Đã nghe êm ả - gió qua thêm
Ta không xuống phố đi tìm Tết
Áo gió - xập xình nhạc phương Tây
Ở lại cùng ta em bé nhỏ
Nhớ chút hoa đào lác đác bay
Tết của riêng lòng ta giữ lại
Những thằng cu áo đỏ lon ton
Tết của riêng lòng ta giữ lại
Chiếc thuyền lan cũ hội chùa Hương
Ta không ra phố đi tìm Tết
Chiều cuối năm rồi - nắng đỉnh cây
Phố đông trả những người con gái
Tóc tím không còn thả gió bay...

Một Hôm Thấy nắng Vàng Như Là Ngày Xưa

Một hôm thấy nắng vàng ngoài hiên
Nắng như là năm cũ
Một hôm thấy nắng vàng vừa lên
Vui buồn không biết nữa
Chỉ là nắng vàng thôi mà
Chỉ là em đùa thôi mà
Mà nắng vàng ơi, sao đùa tình tôi
Sao đùa một hơi
Sao đùa tí thôi
Mà mười năm chẵn
Tôi như trái thông hiu quạnh
Lăn bất tỉnh phía chân đồi
Một hôm thấy nắng vàng quen quá
Quen như là ngày xưa
Sao em đùa dai thế?
Để hồn tôi cửa mục gió lùa
Một hôm thấy nắng vàng đầu đó
Một hôm thấy nắng trải dọc ven đường
Ồ, chỉ là đã quý một ngày thu hết nắng
Lộng lẫy vì nhớ thương
Một hôm thấy mình chán quá
Đứng vô duyên bên đường.

Mùa Xưa

Một con đường nhỏ
Vẫn tên mùa đông
Áo ai lộng gió
Và môi ai hồng

Chân ai chim nhỏ
Lòng anh se buồn
Lòng anh mệt mỏi
Ngủ quên trong vườn

Trong vườn lá rét
Hoa tím khôn nguôi
Mái nhà ngói xám
Buồn ngang lưng trời

Một con đường nhỏ
Vắng như lòng anh
Một viên sỏi trắng
Cho chân gập ghềnh

Một con đường nhỏ
Môi ai còn hồng
Hỡi người tình nhỏ
Tóc gió bông bông...

Anh không về nữa
Nhớ mùa xưa không
Anh không về nữa
Nhớ mùa... thương... không!